

Arrest

nr. 70 951 van 29 november 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Indiase nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. DELVAUX en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 16 april 2011 het Rijk binnen en dienden op 18 april 2011 een asielaanvraag in. Op 29 juni 2011 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer K. S. (verzoeker) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Indische sikh afkomstig uit Nankhera, gelegen in de deelstaat Punjab. Tot 2002 werkte u als een priester in de sikhtempel, daarna reisde u frequent naar het buitenland om er te gaan bidden. Vanaf 2008 werd u belaagd door uw overbuur G. S., een man die bekendstaat als een dief en een drugdealer. Deze beweerde dat uw huis op zijn grondeigendom gebouwd was en diende een klacht tegen u in bij de politie. Vier à zes keer bezocht de politie in verband hiermee uw thuisadres, dit gebeurde ook op momenten dat u niet thuis was. Daarnaast belaagde G. S. uw echtgenote, K. R. (O.V. 6.800.613), en spoorde haar aan om u om te brengen en bij hem in te trekken. In 2010 ging u naar het politiekantoor van Shambu om klacht in te dienen tegen G. S.. De dienstdoende agent weigerde echter om uw klacht te registreren. Twee maanden later bezocht u hetzelfde politiekantoor een volgende keer en werd er opnieuw geweigerd om uw klacht te registreren. Een zevental maanden geleden, vóór de reis die u en uw echtgenote maakten naar Maleisië, bezocht de politie een laatste keer jullie thuisadres. Omwille van de aanhoudende moeilijkheden met G. S. vluchtte u op 15 april 2011 naar België en vroeg hier op 18 april 2011 asiel aan.

B. Motivering

Vooreerst dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat uw verklaringen niet consistent zijn en daarenboven afwijken van de verklaringen die uw echtgenote aflegde.

Zo verklaarde u aanvankelijk dat u nooit naar de politie ging om een klacht in te dienen tegen G. S. (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Bij een bijkomend gehoor dat plaatsvond na het gehoor van uw echtgenote verklaarde u daarentegen dat u twee keer naar het politiebureau van Shambu ging om er te pogen klacht in te dienen tegen G. S. (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gewezen op deze tegenstrijdigheid herhaalde u dat u wel degelijk naar de politie ging maar dat er geen gehoor gegeven werd aan uw klacht (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Zulks biedt echter onafdoende verklaring voor deze discrepantie in uw verklaringen, temeer u in uw oorspronkelijke verklaringen duidelijk stelde niet de moeite te hebben gedaan naar het politiekantoor te gaan daar u er sowieso van uitging dat dit tot niets zou leiden (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Daarnaast verklaarde u dat uw echtgenote nooit meeging naar het politiekantoor en stevast thuisbleef wanneer u erheen ging (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat ze u wel degelijk één keer vergezelde toen u naar het politiekantoor ging, bij deze gelegenheid bleef zij buiten het politiekantoor wachten terwijl u een klacht poogde in te dienen (zie gehoorverslag CGVS, K. R. p.3). Gewezen op deze discrepantie verklaarde u dat u zich dit niet herinnert en voegde eraan toe dat uw echtgenote mogelijk het politiekantoor bezocht toen u in het buitenland verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Deze uitleg voldoet echter niet als verklaring voor deze tegenstrijdigheid.

Voorts verklaarde u dat de politie twee à drie keer uw thuisadres bezocht toen uzelf thuis was. Daarnaast kwam de politie nog twee à drie keer toen u in het buitenland verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat de politie slechts twee à drie keer naar jullie thuisadres kwam (zie gehoorverslag CGVS, K. R. p.3-4). Daarnaast verklaarde u dat de politie eind 2010 een laatste keer uw thuisadres bezocht en situeerde dit politiebezoek vóór de reis van drie maanden die u samen met uw echtgenote maakte naar Indonesië en Maleisië. U stelde toen niet thuis te zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Uw echtgenote daarentegen situeerde het laatste bezoek van de politie aan uw thuisadres na jullie reis naar Indonesië en Maleisië en gaf aan dat u toen wel thuis was (zie gehoorverslag CGVS, K. R. p.4). Gewezen op deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat de politie mogelijk ook nog na jullie reis naar uw thuisadres kwam maar verklaarde dat u niet aanwezig was bij dit politiebezoek (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Zulks strookt echter niet met de verklaring van uw echtgenote dat u wel degelijk present was bij dit laatste politiebezoek (zie gehoorverslag CGVS, K. R. p.4). Bijgevolg dient te worden opgemerkt dat u geen afdoende uitleg weet te geven voor deze discrepantie tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote.

Deze tegenstrijdigheden, betreffende de kern van uw asielrelaas, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze.

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde kopie van uw rantsoenkaart, kopieën van de geboorteaktes van uw kinderen en een kopie van de schoolresultaten van uw zoon bieden aanwijzing van uw identiteit en afkomst. Deze worden in bovenstaande vaststellingen echter niet betwist.

Tot slot dient nog opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenote, die zich op dezelfde asielmotieven baseert, door het Commissariaat-generaal een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw R. K. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Indische sikh afkomstig uit Nankhera, gelegen in de deelstaat Punjab. Uw overbuur G. S., een man die bekendstaat als een dief en een drugdealer, beweerde dat uw huis op zijn grondeigendom gebouwd was en diende hieromtrent een klacht in bij de politie. Twee à drie keer bezocht de politie in verband hiermee uw thuisadres. Daarnaast spoorde G. S. u aan om uw echtgenoot K. S. (O.V. 6.805.299) om te brengen en bij hem in te trekken. Eind 2010 poogde uw echtgenoot om klacht in te dienen tegen G. S. maar vond bij de politie geen gehoor. De politie bezocht jullie thuisadres een laatste keer na jullie reis naar Maleisië. Omwille van de aanhoudende moeilijkheden met G. S. vluchtte u op 15 april 2011 naar België en vroeg hier op 18 april 2011 asiel aan.

B. Motivering

Vooreerst dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat uw verklaringen niet consistent zijn en afwijken van de verklaringen die uw echtgenoot aflegde.

Zo verklaarde u aanvankelijk dat u samen met uw echtgenoot twee à drie keer bij de politie ging om klacht in te dienen tegen G. S. (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Erop gewezen dat uw echtgenoot verklaarde dat hij niet bij de politie ging (zie gehoorverslag CGVS, K. S. p. 4) herhaalde u dat jullie wel degelijk bij de politie gingen en gaf dan aan dat u uw echtgenoot één keer vergezelde toen deze naar het politiekantoor van Shambu ging om er klacht in te dienen. U gaf aan dat u toen buiten bleef terwijl uw echtgenoot naar binnen ging (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Zulks strookt niet met de latere verklaring van uw echtgenoot, toen hij plots beweerde wel naar de politie te zijn gestapt, dat u stevast thuisbleef terwijl hij naar het politiebureau van Shambu ging om te pogen er klacht in te dienen tegen G. S. (zie gehoorverslag CGVS, K. S. p.6).

Daarnaast verklaarde u dat de politie twee à drie keer naar uw thuisadres kwam en gaf aanvankelijk aan dat uw echtgenoot bij deze politiebezoeken nooit thuis was (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Later tijdens het gehoor stelde u uw verklaringen bij en verklaarde dat uw echtgenoot soms wel thuis was bij deze politiebezoeken (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Uw echtgenoot daarentegen verklaarde dat de politie vier à zes keer naar jullie thuisadres kwam, twee à drie keer toen hij thuis was en nog twee à drie keer toen hij in het buitenland verbleef (zie gehoorverslag CGVS, K. S. p.3).

Daarnaast verklaarde u dat de politie eind 2010 een laatste keer uw thuisadres bezocht en situeerde dit politiebezoek na de reis van drie maanden die u samen met uw echtgenoot maakte naar Indonesië en Maleisië. U stelde dat uw echtgenoot hierbij aanwezig was (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Uw echtgenoot daarentegen situeerde het laatste bezoek van de politie aan uw thuisadres vóór jullie reis naar Indonesië en Maleisië en stelde hij niet thuis te zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, K. S. p.5). Gewezen op deze tegenstrijdigheid verklaarde u niet meer te weten of het laatste politiebezoek voor of na uw reis naar Indonesië en Maleisië plaats had (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Zulks biedt echter geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenoot. Deze tegenstrijdigheden, betreffende de kern van uw asielrelaas, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig.

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde kopie van uw rantsoenkaart, kopieën van de geboorteaktes van uw kinderen en een kopie van de schoolresultaten van uw zoon bieden aanwijzing van uw identiteit en afkomst. Deze worden in bovenstaande vaststellingen echter niet betwist.

Tot slot dient nog opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenoot, die zich op dezelfde asielmotieven baseert, door het Commissariaat-generaal een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Verzoekers beroepen zich op een schending van artikel 1 par. A al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2, 52 en 62 van de vreemdelingenwet.

3.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen inroepen. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.4. Op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 52 van de vreemdelingenwet zouden hebben geschonden kan niet worden ingezien daar dit artikel enkel bevoegdheid regelt van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Daarenboven tonen verzoekers niet *in concreto* aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. nr. 150.135). Dat zoals de verzoekschriften

benadrukken, verzoekers te goeder trouw waren en naar best vermogen een antwoord hebben gegeven op de aan hen gestelde vragen, is dus eigen aan de op hen rustende verplichtingen.

4.2. Wat de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden betreft, gaan verzoekers er aan voorbij dat deze tegenstrijdigheden op veel meer zaken betrekking hebben dan enkel het aantal keren dat de politie bij verzoekers thuis is geweest. Daarenboven overtuigt de in de verzoekschriften aangevoerde vergoelijking niet, te meer gezien deze bezoeken de kernelementen van verzoekers asielrelaas uitmaken.

Verzoekers tonen evenmin de waarachtigheid aan van hun asielrelaas. De door de commissaris-generaal correct vastgestelde tegenstrijdigheden onder meer over de politiebezoeken en de problemen met de politie, raken de kern van het relaas en zijn pertinent en voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Daarenboven kunnen bijkomende ongerijmdheden vastgesteld worden. Zo verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken *“De politie kwam ook verscheidene keren hiermee [naar aanleiding van de klacht(en) van G.S.] naar mij en nam mij mee naar het politiekantoor.”* (vragenlijst vraag 3.5) terwijl hij op het CGVS verklaarde nooit effectief naar het politiekantoor gebracht te zijn naar aanleiding van een politiebezoek (CGVS gehoorverslag verzoeker, p. 3 en p. 4). Verzoekers zijn evenmin coherent over de fysieke bedreigingen. Verzoeker verklaarde dat G.S. hem bij een recente ruzie had vastgegrepen in aanwezigheid van zijn echtgenote (gehoorverslag CGVS verzoeker p.5), terwijl verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat G.S. *“uite wel dreigementen, maar greep echtgenoot nooit vast”* (gehoorverslag CGVS verzoekster p.4). Verzoekers kunnen dan ook niet overtuigen dat hun asielrelaas steunt op waargebeurde feiten en ervaringen. De geloofwaardigheid van verzoekers wordt bijkomend ondermijnd nu ze zelfs inzake hun reizen naar Indonesië of Maleisië niet eenduidig kunnen stellen of verzoekster wel of niet is meegegaan.

Verzoekers leggen bijkomend een politierapport voor, gedateerd op 6 januari 2011, dat zij per fax op 15 juli 2011 hebben verkregen. Daargelaten dat documenten slechts een relatieve bewijswaarde hebben en ondersteund dienen te worden door geloofwaardige verklaringen, betreft het een faxkopie waaraan geen bewijswaarde kan worden verleend nu dit gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren is (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoekers gaan er in deze eveneens aan voorbij dat zij niet louter documenten dienen neer te leggen maar tevens aannemelijk moeten maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Bovendien is dit stuk behept met vormelijke gebreken. Dit document is wel voorzien van een handtekening en een stempel, doch niet van de naam van de ondertekende politieofficier; ook het ontbreken van enige hoofding is niet aannemelijk en evenmin dat een politierapport wordt opgesteld om als attest te dienen. Voorts ondergraaft dit document verzoekers beweringen waar hij stelt dat hij geen beroep zou kunnen doen op de politie. Het attest is opgesteld in het voordeel van verzoeker, wat tevens de door verzoeker beweerde -doch nooit aannemelijk gemaakte, laat staan aangetoonde- partijdigheid in hoofde van de lokale politie uitsluit. Ten slotte dateert dit rapport van een viertal maanden voor verzoekers vlucht uit Indië zodat niet wordt toegelicht waarom verzoekers hiermee geen verdere stappen hebben ondernomen voor hun vertrek. Ook stelt de Raad vast dat verzoeker nooit een advocaat heeft geraadpleegd omdat *“draait alweer om geld en G.S. kent vele advocaten, die hem bijstonden in eerder zaken”* (gehoorverslag CGVS verzoeker p.6), noch naar de rechtbank stapte of een beroep deed op hogere autoriteiten omdat *“dat had niks uitgehaald”* (gehoorverslag CGVS verzoeker p.4) en initieel (op het eerste gehoor) verklaarde ook nooit zelf klacht ingediend te hebben bij de politie want *“de politie zou toch niks gedaan hebben, die staan aan de kant van G.S.”* (gehoorverslag CGVS verzoeker p.4). Derhalve moet de bewering in het tweede gehoor dat hij toch twee maal naar de politie is geweest, maar dat dezen niet wilden luisteren (gehoorverslag 2 CGVS verzoeker p.6), bij voorbaat worden betwijfeld. Verzoeker heeft zich aldus zeer nalatig getoond om zijn eigen rechten te laten gelden, wat zijn eigen verantwoordelijkheid is, te meer daar hij via een aan te vragen affidavit van de verkoper van de grond toch al een begin van bewijs had kunnen voorleggen tegen G.S. (gehoorverslag CGVS verzoeker p.5). Dergelijke boute beweringen en persoonlijke vergoelijkingen en excuses ondermijnen verder de door verzoeker aangehaalde vrees, te meer daar verzoekers ouders en ook soms zijn kinderen nog altijd op hetzelfde adres wonen (gehoorverslag CGVS verzoeker p.4). Immers kan slechts vastgesteld worden dat de vrees van verzoekers blijkbaar niet erg genoeg was om hun eigen, minder weerbare, familieleden te hervestigen.

4.3. Verzoekers beperken zich verder tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en conclusies van de bestreden beslissingen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laten na concrete en geobjectiverde elementen aan te voeren die de conclusies in de

bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Verzoekers weerleggen dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen.

4.4. Ten slotte dient erop gewezen te worden dat het asielrelaas van verzoekers berust op gemeenrechtelijke problemen. Uit wat voorafgaat, kan niet blijken dat de houding van de politie ingegeven is door een grond vermeld in het Vluchtelingenverdrag.

4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

4.7. In de verzoekschriften vragen verzoekers geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van hun asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoekers in geval van terugkeer naar India een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK